

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Kuchlerové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Sud-ete reality s. r. o.**, IČ: 096 49 395,
(dříve Statek Velká Chuchle – Horská farma Špindl, s.r.o.)
se sídlem Antala Staška 1859/34, 140 00 Praha 4 – Krč
zastoupené JUDr. Vitem Kučerou, advokátem, vykonávajícím
advokacii jako společník společnosti k.law advokátní kancelář s. r. o.
se sídlem Obrovského 2407, Praha 4 – Chodov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. ledna 2023, č. j. KUKHK-39331/UP/2022 (OS)

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl dle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu ve Vrchlabí (dále

také jen „Stavební úřad“) ze dne 17. 10. 2022, č. j. MUVR/32202/2022/VONHA (dále také jen „Územní rozhodnutí“), kterým Stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby „ŠPINDLERŮV MLÝN – PROPOJENÍ AREÁLŮ“ na příslušných pozemcích v k. ú. Bedřichov v Krkonoších, Špindlerův Mlýn, Labská a Přední Labská (dále také jen „Stavba“, „Stavební záměr“ nebo „Záměr“), stanovil podmínky pro umístění Stavby, vydal rozhodnutí o změně využití území pro Stavební záměr, stanovil podmínky pro nové využití pozemků a stanovil společné podmínky k umístění Stavby a změně využití území.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně úvodem žaloby konstatovala, že je vlastníkem pozemků p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XCH, XI, XJ a XK, vše v k. ú. xx (dále také jen „Pozemky v k. ú. xx“) a dále pozemků p. č. XL, XM a XN, vše k. ú. xx (dále také jen „Pozemky v k. ú. xx“). Má za to, že tyto pozemky jsou realizací Stavebního záměru přímo dotčeny, tj. nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že tomu tak není.
3. V souvislosti s tím odkázala na nálezh Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, v němž podle ní Ústavní soud upřednostnil široké pojetí pojmu soused, neboť nemá být zákonem pevně uzavřen okruh „těch osob, které se účastenství domáhají s odkazem na vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich. Jakkoli lze tomuto záměru rozumět, nelze z pohledu Ústavního soudu pominout, že uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemků „za potokem“, „za cestou“, „za zjevně bagatelním co do výměry uklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby“), jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva „nemezuujícího“ souseda dotčena.“ Dále z téhož nálezu citovala, že si Ústavní soud „je vědom možných interpretačních problémů v tom směru „až kam“ – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sáhat.“
4. S ohledem na rozsah Stavebního záměru byla žalobkyně přesvědčena, že je účastníkem řízení, zejména s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z nich plynoucích možných nežádoucích dopadů na její Pozemky v k. ú. xx (zejména pozemky p. č. XI, XJ a XK), včetně zásahu do jejích vlastnických práv k nim nad míru přiměřenou poměrům.
5. V další námitce žalobkyně sdělila, že Pozemky v k. ú. xx se nacházejí přímo v současném skiareálu, ale ona přesto nebyla ze strany Stavebního úřadu ani investora, tj. společnosti MELIDA, a.s., kontaktována ve věci výstavby vlekového propojení v oblasti Hromovky ve Špindlerově Mlýně.
6. Namítala, že původní záměr a změna územního plánu zahrnovala rozšíření sjezdovky „Hromovka“, tudíž by se podmínky na Pozemcích v k. ú. xx změnily. Žalobkyně neví, zdali tyto pozemky budou více či méně zatíženy průjezdy lyžařů, v jakém rozsahu se změní jejich užívání v letních měsících, ani jak se změní hospodaření s vodou na nich. Není jasné, zda bude možné tyto pozemky dále užívat jako doposud.
7. Správní orgány se také podle žalobkyně nezabývaly její námitkou, že Stavební záměr rovněž uvažoval o rozsáhlém odlesnění spojeném se zemními pracemi na pozemcích p. č. XO, XP a XQ v k. ú. xx. Tyto pozemky jako ucelený soubor parcel lesa a lesních

komunikací za současného stavu leží bezprostředně nad Pozemky v k. ú. xx ve vlastnictví žalobkyně. Nebylo zohledněno, že změna vodního a půdního režimu může ohrozit stav těchto pozemků, včetně vlivu nechráněného terénu sjezdové trati vedoucí po spádnici. V té souvislosti zdůraznila, že na celém území Krkonošského národního parku (dále také jen „KRNAP“) je zakázáno měnit stávající vodní režim pozemků.

8. Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány vůbec nezabývaly tím, že původní Záměr, posuzovaný v procesu vyhodnocování vlivů na životní prostředí (dále také jen „EIA“), obsahoval rozšíření sjezdové trati „Hromovka 1a“, a to v objektu „SO 21 Sjezdová trať Hromovka – rozšíření“, které územní plán umožňuje. Ten byl ale později upraven, o tento návrh zúžen a současně projednáváný Záměr zmíněné rozšíření neobsahoval. K upravenému Záměru v dokumentaci EIA a v předložené dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí bylo opatřeno kladné závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí ze dne 10. 1. 2022, zn.: KUKHK-346/ZP/2022, kde bylo v odůvodnění uvedeno, že ze záměru byl vypuštěn objekt „SO 21 Sjezdová trať Hromovka-rozšíření“. Stavebnímu úřadu bylo známo, že v rámci procesu schvalování zmíněného územního plánu Špindlerův Mlýn (změna č. 2) byla vznesena námitka vlastníka hotelu ALPINA a pozemků p. č. XR, XQ a XS v k. ú. xx, které sousedí s Pozemky v k. ú. xx. Námitka se týkala jímání pitné vody zásobující hotel ALPINA a jeho možného narušení sjezdovými tratěmi. Této námitce ale bylo vyhověno a došlo k úpravě, tj. k zúžení sjezdovky na maximální šířku 30 m v koridoru šířky 45 m z důvodu omezení zásahů do lesa, zásahů do bučin a omezení rizik vyplývajících ze zásahu do vodního zdroje.
9. Následně žalobkyně uvedla, že na Pozemcích v k. ú. Špindlerův Mlýn se nachází stávající sjezdová trať, která je součástí komplexu lyžařských areálů, jejichž přestavba je předmětem Záměru. Úpravou komplexu, zejména vybudováním nové části, zjevně dojde k úpravě poměru počtu lyžařů v zimním období, což je významné pro zajištění bezpečnosti a zdraví lyžařů pohybujících se po sjezdovce. V původním projektu bylo rozšíření sjezdových tratí uvedeno, nyní bylo vypuštěno. To může mít zásadní vliv na bezpečnost lyžařů pohybujících se po sjezdovce. Počet lyžařů na sjezdové trati může být kritický a může docházet k narušení bezpečnosti i zdraví lyžařů. Nelze vyloučit, že k újmě na bezpečnosti a zdraví dojde právě na pozemcích žalobkyně.
10. K tomu také žalobkyně dodala dvě citace ze stran 31 a 33 dokumentace EIA, kde je uvedeno: „Sjezdová trať Hromovka – rozšíření (SO21). Smyslem trasy je zmírnění rizik kolizí a úrazovosti na úzkém a strmém dojezdu ze sjezdovky Hromovka (mírnější alternativní trasa). Celková navržená rozloha ve var. 1 je 1,3258 ha v OP KRNAP.“ „Cenou za redukci záměrem požadovaných záborů ve var. 2 je částečné snížení původně předpokládané celkové propustnosti sjezdovek (viz Příl. H.XII), způsobená především vypuštěním sjezdovky SO 21. Případná redukce dalších objektů by již znemožňovala propojení jednotlivých částí areálu, nebo by neúměrně zvyšovala hustotu lyžařů na jednotku plochy, což je spojeno nejen s nižším komfortem.“ Podle žalobkyně tak na úzkém a strmém dojezdu dojde ke kumulaci lyžařů, zejména v obdobích ukončení provozu vleků, kdy lyžaři budou směřovat do prostoru parkoviště. To vytvoří kritické situace a nebezpečí ohrožující zdraví a život.
11. V neposlední řadě pak podle žalobkyně bude mít změna režimu pohybujících se osob na sjezdové trati přímý dopad na stav Pozemků v k. ú. Špindlerův Mlýn (možná eroze způsobená lyžařskou činností v období suboptimálních podmínek, změna vodního režimu, ovlivnění flóry a fauny). Podotkla, že sjezdová trať není veřejným prostranstvím

podle § 34 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a nelze na pohyb na ní tedy nahlížet jako na pohyb na pozemcích sloužících obecnému užívání. Změna kapacity sjezdovek, byť vyvolaná rozsáhlou stavební činností na jiné části areálového komplexu, a imise touto změnou způsobené, se tedy přímo dotýkají práv vlastníka pozemků pod sjezdovou tratí.

12. Dalším žalobním bodem bylo poukázání na realizování Záměru mimo zastavěná území a zastavitelné plochy obce Špindlerův Mlýn. Umísťovaná stavba je podle žalobkyně v rozporu s využitím území podle platného územního plánu obce. Dále namítala, že v daném případě nebylo možné udělit výjimku ze zákazů zvláště chráněných území podle § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), neboť závěr, že provedení předmětné stavby významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany na území KRNAP, není správný.
13. Následně namítla, že výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle ustanovení § 16, § 16a odst. 1, § 16a odst. 2, § 17 odst. 2, § 26, § 29, § 34, § 35 odst. 2 a § 36 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny může orgán ochrany přírody povolit v případě, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území. Žalobkyně tudíž namítla, že žádná z těchto uvedených podmínek v ustanovení § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyla naplněna.
14. Podle žalobkyně nepostupovala správně ani Správa KRNAP, neboť věc neposoudila s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z nich plynoucích možných nežádoucích dopadů na zvláště chráněném území KRNAP. Těžké stavební stroje budou podle jejího názoru ohrožovat zvláště chráněné území KRNAP. Závěr o tom, že provedení předmětné stavby významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany na území KRNAP, je zjevně nesprávný a nemá ani oporu v projektové dokumentaci.
15. Za vadný považuje rovněž závěr Správy KRNAP, že plánovanou realizací Záměru nedojde k poškození přírodních stanovišť a biotopů druhů, k jejichž ochraně jsou Evropsky významná lokalita Krkonoše a Ptačí oblast Krkonoše určeny, ani že nedojde k vyrušování těchto druhů. Má naopak za to, že realizací Záměru může dojít k nevratnému poškození životního prostředí, včetně Evropsky významné lokality Krkonoše a Ptačí oblasti Krkonoše.
16. Zdůraznila, že v lokalitě stavby žijí vzácní živočichové a vyskytují se tam i vzácné rostliny, např. zvonek český, hořepník tolitovitý, prstnatec májový, prstnatec listnatý, mravenci rodu *Formica*, střevlík polní, čolek horský, ropucha obecná, zmije obecná, slepýš křehký, tetřívek obecný, netopýři apod.
17. Nabídla srovnání s postupem Správy KRNAP v roce 2021, kdy v Krkonoších kvůli ochraně tetřívka obecného a dalších chráněných živočichů platila uzávěra jedenácti turistických cest nebo jejich částí. Nebylo možné vstoupit ani na zimní, tyčemi označenou, cestu z Malého Šišáku k Luční boudě. V tomto ohledu nechápala, z jakých konkrétních důvodů postupovaly správní orgány přesně opačně a má za to, že lanovky a s nimi související pohyb lidí budou mít jednoznačně negativní vliv na celistvost vyhlášené Ptačí oblasti Krkonoše a Evropsky významnou lokalitu Krkonoše. Dále uvedla, že např. tetřívek obecný je stavbou velice ohrožený, neboť pro něj veliké riziko představuje střet

právě s lany lanovek a vleků. Důvod jeho ochrany je podle názoru žalobkyně zcela zásadní, ostatně i z tohoto důvodu existuje Ptačí oblast Krkonoše a není možné v této oblasti udělovat výjimky stavebním záměrům, které by ohrožovaly tyto silně ohrožené druhy. S ohledem na shora uvedené tak dle žalobkyně nebylo možné v projednávaném případě udělit výjimku dle ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny.

18. K plánovaným sjezdovým tratím žalobkyně uvedla, že nové sjezdovky jsou navrhovány z převážné většiny na lesních pozemcích, tj. na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, na nichž se nachází lesní porosty. V té souvislosti uvedla, že na Pozemcích v k. ú. Špindlerův Mlýn se žádné lesní porosty nenacházely, přesto investor rozhodnul, že nedojde k plánovanému rozšíření sjezdovek a naopak na jiných místech je plánováno na úkor lesních pozemků.
19. V souvislosti s výše uvedeným následně žalobkyně sdělila, že zákon č. 289/1995 Sb. o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zdůrazňuje povinnosti při projektování staveb a pořizování územně plánovací dokumentace dbát na zachování lesa, což se v projednávaném případě podle žalobkyně nestalo a nebyla ani splněna podmínka, že je nutné hledat taková řešení, která jsou z hlediska zachování lesa, ochrany životního prostředí a ostatních celospolečenských zájmů nejvhodnější. Záměr podle žalobkyně zasahuje značný rozsah lesních pozemků i lesních porostů, které jsou lesem zvláštního určení a jejichž účelem je plnit především specifické funkce lesa v KRNAP a jeho ochranném pásmu. Záměr přitom bude podle žalobkyně funkci lesa znemožňovat a nové plochy sjezdovek budou představovat cca 200 000 m² lesních pozemků. Realizací Záměru tudíž dojde k ohrožení ostatních lesních pozemků větrem a vodní erozí, tj. nutně dojde ke změnám ve vodním režimu pozemků ve Špindlerově Mlýně.
20. Dalším žalobním bodem bylo tvrzení žalobkyně, že stavebník musí k oznámení záměru přiložit souhlasy vlastníků sousedních pozemků, jejichž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním nemovitostem může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno. Tento souhlas musí být vyznačen na situačním výkresu projektové dokumentace. Žalobkyně coby vlastník pozemků nebyla ze strany investora k udělení souhlasu s realizací Stavebního záměru oslovena.
21. Podle žalobkyně totiž pro uskutečnění stavebního záměru vyžaduje právní řád dva tituly, veřejnoprávní podle stavebního zákona a soukromoprávní podle zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. S přihlédnutím k § 1 odst. 1 občanského zákoníku jsou tyto dva tituly podle žalobkyně na sobě nezávislé, ačkoliv je k realizaci záměru třeba obou. Za veřejnoprávní tituly označila rozhodnutí a úkony vydané stavebními úřady podle stavebního zákona jako například územní rozhodnutí, územní souhlas apod. Za soukromoprávní tituly pak označila především věcná práva, zejména právo vlastnické, právo stavby, věcná břemena – služebnosti a za určitých okolností i závazková práva jako nájem, výpůjčku, závazky ze smluv o budoucí smlouvě nebo titul z nepojmenované smlouvy. K realizaci stavebního záměru musí mít stavebník potřebná práva ke konkrétnímu pozemku nebo stavbě, která by mu to v souladu se zákonem umožnila.
22. Právní úprava pak podle žalobkyně vychází z principu, že nositelé věcných práv, tj. vlastníci a oprávnění z práva stavby a služebnosti, jsou oprávnění v rozsahu těchto práv

požadovaný záměr uskutečnit. Svědčí jim proto jak soukromoprávní titul k realizaci stavby, tak jsou oprávněni podat žádost o povolení rozhodnutí nebo jiný úkon stavebního úřadu. V některých ustanoveních stavebního zákona je požadavek na dokládání souhlasu vlastníka pozemku nebo stavby výslovně uveden, z jiných ustanovení vyplývá nepřímo. Výslovně pak má tento požadavek vyplývat z ustanovení § 86 odst. 2 písm. a), § 94 odst. 2 písm. a), § 94s odst. 2 písm. a), § 96 odst. 3 písm. a), § 105 odst. 2 písm. a), § 110 odst. 2 písm. a), § 94 c odst. 1 a § 96 odst. 2 stavebního zákona. K tomu žalobkyně uvedla, že žádný takový souhlas neudělila.

23. V dalším bodě žalobkyně poukázala na to, že s ohledem na rozsah plánovaných stavebních prací nelze splnit podmínku pro stavební činnost spočívající v zajištění minimální prašnosti během stavebních prací, dopravy a manipulace se stavbou (viz koordinované závazné stanovisko k územnímu rozhodnutí ze dne 16. 3. 2020). Žalobkyně se naopak domnívá, že dojde ve velké intenzitě k dotčení velkého množství nemovitostí v katastrálním území Špindlerův Mlýn, a to jak prachem, tak hlukem, vibracemi a zvýšenou intenzitou dopravy.
24. Záměr řeší zejména propojení dvou hlavních lyžařských lokalit ve Špindlerově Mlýně, propojení lokality severních svahů s centrem ve Svatém Petru a Hromovky a lokality jižních svahů Medvědína, Horní Mísečky a Labská. Projektová dokumentace se nicméně podle žalobkyně vůbec nezabývá vztahem silnice II/295, která je silnicí II. třídy spojující silnici II/293 se Špindlerovým Mlýnem, ačkoliv se této silnice přímo týká vedení lanové dráhy, která je vedena přímo nad silnicí II/295. Lanová dráha má navíc být umístěna v bezprostřední blízkosti silnice ve složitém terénu. To nebylo blíže zkoumáno a vycházelo se pouze ze stavby „Špindlerův Mlýn – lyžařský terminál P1“.
25. Žalobkyně také zmínila, že na území národních parků mimo zastavěná území obcí a zastavitelné plochy obcí je mimo jiné zakázáno umísťovat, povolovat nebo provádět stavby, mimo staveb nevyžadujících územní rozhodnutí nebo územní souhlas a určených pro účely ochrany přírody, péče o zemědělské pozemky a lesy, turistiky, správy vodních toků, požární ochrany a záchranných prací, obrany státu, ochrany státních hranic nebo památkové ochrany.
26. Měla také za to, že touto plánovanou stavbou mohla být dotčena celá řada dalších veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy a tyto otázky měly být v územním řízení ve spolupráci s dotčenými orgány státní správy a zvláštními zákony řádně posouzeny, což se ale podle žalobkyně nestalo. Navíc považovala celou řadu zpracovaných závazných stanovisek za nesprávná a měla za to, že je namístě, aby mohla svoje námitky řádně uplatnit jakožto účastník územního řízení.
27. V příloze žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby je mj. uveden pozemek p. č. XT v k. ú. xx, který je přímo dotčen Stavebním záměrem; tento pozemek přitom přímo sousedí s pozemkem vlastněným Žalobkyní, a to p. č. XN, k. ú. xx (SO 43, SO 44, SO 45 a PS 05).
28. Žalobkyně následně zrekapitulovala, že není zohledněno, jak se změní hospodaření s vodou na Pozemcích v k. ú. xx. Jakákoliv změna vodního režimu či půdního krytu potom bezprostředně tyto pozemky ohrožuje. Na celém území KRNP je přímo zakázáno měnit stávající vodní režim pozemků. Záměr podle žalobkyně zasahuje značný počet lesních pozemků a porostů, které jsou lesem zvláštního určení a jejich účelem je plnit především specifické funkce lesa v KRNP a jeho ochranném pásmu. Realizace

- Záměru by plnění těchto funkcí lesa znemožňovala a došlo by k ohrožení ostatních pozemků větrem i vodní erozí. Realizací Záměru se rovněž podle žalobkyně změní zatížení města Špindlerův Mlýn, dojde k nárůstu dopravního zatížení a hluk se přenesení do míst, kde se doposud takový negativní dopad neprojevoval. Podle žalobkyně nelze dovodit, že by realizací Záměru došlo ke zlepšení životního prostředí nebo pohody bydlení obyvatel Špindlerova Mlýna. Konečně žalobkyně uvedla, že turisticky atraktivní Špindlerův Mlýn by byl zatížen ještě více a nutně by došlo k nevratnému snížení kvality přírody a kvality života obyvatel a vlastníků nemovitostí.
29. Žalobkyně dále uvedla, že provozovatel skiareálu, tj. společnost MELIDA, a.s., Pozemky v k. ú. xx rovněž považuje za součást funkčního celku lyžařského areálu ve Špindlerově Mlýně. Žalobkyni totiž přímo i písemně sdělila, že v současnosti není sjezdová trať v provozu, ale je připravena se žalobkyní dále jednat za účelem zachování celistvosti funkčního celku lyžařského areálu.
30. Žalobkyně dále znovu zopakovala, že nemůže nijak ovlivnit provoz, ani množství lyžařů, kteří se budou na jejích pozemcích pohybovat. Přitom nelze vyloučit, že lyžaři budou případnou náhradu škody požadovat přímo vůči ní, eventuálně vůči ní a provozovateli skiareálu společně a nerozdílně, pokud ke škodě na zdraví anebo na věcech dojde přímo na jejích pozemcích.
31. V závěru žaloby pak žalobkyně napadla rovněž zákonnost Územního rozhodnutí. Nesouhlasila zejména se závěrem Stavebního úřadu, že její námitky ze dne 8. 8. 2022 a 25. 8. 2022 byly podány opožděně, a z toho důvodu že se Stavební úřad nebyl povinen těmito jejími námitkami vůbec zabývat. Žalobkyně odkázala na protokol z jednání před Stavebním úřadem ze dne 27. 7. 2022, kdy jí bylo Stavebním úřadem umožněno vznést ve lhůtě 10 dnů tyto tzv. dodatečné námitky, a to zejména proti podkladům Územního rozhodnutí a způsobu jejich pořízení. Lhůta k podání námitek tedy správně skončila nejpozději dne 8. 8. 2022 a Stavební úřad byl tedy povinen se těmito námitkami řádně zabývat, což ale neučinil. Stavební úřad rovněž dne 5. 8. 2022 umožnil Žalobkyni nahlédnout do správního spisu a seznámit se s podklady řízení před vydáním Územního rozhodnutí, a to právě za účelem podání dodatečných námitek. Jednal s ní tedy jako s účastníkem předmětného územního řízení.
32. Žalobkyně tedy má důvodně za to, že je předmětným územním řízením přímo dotčena na svých právech a nerozumí tomu, proč jí správní orgány odmítají přiznat postavení účastníka tohoto řízení, když k tomu postačuje dle judikatury správních soudů pouze možnost dotčení práv fyzické nebo právnické osoby. Byla tak zbavena možnosti nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy, být přítomna ústnímu jednání atd.
33. Navrhla proto, aby krajský soud zrušil jak odvolací rozhodnutí žalovaného, tak Územní rozhodnutí Stavebního úřadu.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

34. Žalovaný k žalobě uvedl, že v ní obsažená argumentace, resp. žalobní námitky se v podstatě kryjí s námitkami a argumenty, které již žalobkyně vznesla jak v řízení na prvním stupni, tak i v podaném odvolání, a na které správní orgány dle názoru žalovaného dostatečně reagovaly v předmětných rozhodnutích ze dne 17. 10. 2022, č. j. MUVR/32202/2022/VONHA a ze dne 09. 1. 2023, č. j. KUKHK-39331/UP/2022 (OS),

jakož i v s otázkou účastenství žalobkyně přímo souvisejících rozhodnutích ze dne 10. 6. 2022, č. j. MUVR/21563/2022/VONHA a ze dne 22. 8. 2022, č. j. KUKHK-24539/UP/2022 (OS), která vydání nyní napadaných rozhodnutí přímo předcházela (a která žalobkyně napadla samostatnou správní žalobou vedenou u nadepsaného soudu pod sp. zn. 30 A 62/2022). Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě nepřináší nové argumenty, pro které považuje závěry správních orgánů ohledně jejího (ne)účastenství v předmětném řízení za nesprávné či rozporné s právními předpisy, odkázal se žalovaný s ohledem na uvedené toliko na obsah výše zmíněných rozhodnutí. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

35. Při jednání soudu dne 4. 4. 2023 zůstala žalobkyně na svých žalobních tvrzeních a setrvala i na svém žalobním petitu. Žalovaný se z jednání omluvil.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

36. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci usoudil následovně.
37. Předně předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Co se týče skutkového stavu věci, zdejší soud z obsahu správního spisu ověřil, že žádost žalobkyně o přiznání postavení účastníka územního řízení podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona byla Stavebnímu úřadu doručena dne 28. 4. 2022.
39. V žádosti žalobkyně zmínila, že Stavební úřad sdělil jejímu právnímu předchůdci k jeho žádosti, že pokud budou jeho pozemky Záměrem dotčeny, měl by se tuto skutečnost dozvědět přímo od investora, z čehož následně vyplýne jeho účastenství v územním řízení. K řízení EIA Stavební úřad předchozímu vlastníkově zmíněných pozemků sdělil, že k němu žádné podklady nemá, a to s ohledem na to, že řízení vedl odbor životního prostředí a zemědělství/EIA, IPPC a technické ochrany životního prostředí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje.
40. K tomu krajský soud pouze ve stručnosti, protože to není pro posouzení věci relevantní, uvádí, že právní předchůdce žalobkyně učinil žalobkyní zmiňovanou žádost dne 18. 3. 2020. V té době ovšem ještě územní řízení ohledně Záměru u Stavebního úřadu neprobíhalo. Stavebník (MELIDA, a.s.) podal žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a o vydání rozhodnutí o změně využití území, kterou bylo dané územní řízení ohledně Záměru zahájeno, až 10. 9. 2021.
41. V žádosti dále žalobkyně uvedla, že své účastenství v Územním řízení dovozuje z potenciálního dotčení jejího vlastnického práva k pozemkům, a to tedy výslovně k pozemkům p. č. XI, XJ a XK v k. ú. xx. Realizací Záměru se podle ní podmínky na

těchto pozemcích změní. Budou více vytiženy průjezdem lyžařů, změní se jejich užívání v letních měsících, změní se hospodaření s vodou. Taktéž zmínila odlesnění pozemků ležících bezprostředně nad těmito pozemky, změna vodního režimu či půdního krytu na těchto pozemcích podle ní její shora označené pozemky rovněž ohrožuje.

42. Dále také vyjádřila obavu, že bude docházet k prolínání osob užívajících jednotlivá přepravní zařízení, což bude mít za následek přijímání takových opatření, aby nedocházelo k překračování propustnosti jednotlivých sjezdových tratí, které leží na shora označených pozemcích. Z toho je podle žalobkyně zřejmé, že nutně dojde k úpravě režimů a práv spojených s existující sjezdovou tratí „Hromovka“ nacházející se na těchto pozemcích.
43. Stavební úřad o žádosti rozhodl dle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodnutím ze dne 10. 6. 2022. A to tak, že žalobkyně není účastníkem řízení. Dne 28. 6. 2022 bylo Stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí, žalovanému bylo odvolání spolu se správním spisem doručeno dne 7. 7. 2022.
44. Protože rozhodnutí o účastenství žalobkyně nebylo v důsledku podaného odvolání v právní moci, jednal Stavební úřad do doby rozhodnutí o něm se žalobkyní jako s účastníkem územního řízení. Zástupce žalobkyně se tedy z toho titulu účastnil ústního jednání ve věci nařízeného na 27. 7. 2022, dne 5. 8. 2022 mu bylo umožněno nahlédnout do správního spisu, dne 8. 8. 2022 a 25. 8. 2022 podávala žalobkyně ve věci námitky.
45. O odvolání bylo žalovaným rozhodnuto dne 22. 8. 2022 pod č. j. KUKHK-24539/UP/2022 (OS), a to tak, že bylo zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí o účastenství potvrzeno. Od tohoto okamžiku již Stavební úřad se žalobkyní jako s účastníkem řízení nejednal. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, která byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 30 A 62/2022.
46. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné dále zmínit, že žalobkyně se v době mezi podáním odvolání (28. 6. 2022) a rozhodnutím o něm (22. 8. 2022) stala (mimo jiných) vlastníkem jí zdůrazňovaného pozemku p. č. XN v katastrálním území a obci xx, z vlastnictví k němuž rovněž začala dovozovat své účastenství v Územním řízení dle 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Rozhodnutí katastrálního úřadu bylo konkrétně vydáno dne 18. 8. 2022 s právními účinky vkladu ke dni 27. 7. 2022. Z výše uvedeného se podává, že správní orgány tak neměly v době jejich rozhodování o účastenství žalobkyně dle § 28 odst. 1 správního řádu povědomost o tom, že žalobkyně je vlastníkem uvedeného pozemku.
47. Územní řízení před Městským úřadem Vrchlabí pokračovalo a vyústilo dne 17. 10. 2022 ve vydání Územního rozhodnutí; o odvolání žalobkyně proti němu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím (viz bod 1. tohoto rozsudku).
48. O shora zmíněné žalobě žalobkyně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 62/2022 bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 25. 1. 2023, č. j. 30 A 62/2022-63, kterým byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Pokud jde o důvody tohoto verdiktu, odkazuje krajský soud na obsah odůvodnění tohoto rozsudku, který je účastníkům řízení dobře znám. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, řízení o ní probíhající u Nejvyššího správního soudu nebylo dosud rozhodnuto.
49. Pokud jde o obsah současné žaloby, tak ten do značné míry kopíruje obsah žaloby proti rozhodnutím správních orgánů o účastenství žalobkyně dle § 28 odst. 1 správního řádu.

K většině těchto námitek (které zase kopírovaly námitky žalobkyně vznesené v územním řízení, kterými odůvodňovala své účastenství v něm) se vyjádřil Stavební úřad a následně i žalovaný ve svých rozhodnutích v řízení účastenství žalobkyně dle § 28 odst. 1 správního řádu. Podle krajského úřadu tak jak Stavební úřad v Územním rozhodnutí, tak žalovaný v nyní přezkoumávaném rozhodnutí, nepochybili, pokud na závěry obsažené v těchto svých rozhodnutích mnohdy odkázali (tedy výslovně je znovu neopakovali) a učinili je tak součástí i nyní přezkoumávaných rozhodnutí (zejména tedy součástí rozhodnutí žalovaného, kterým odvolání žalobkyně proti Územnímu rozhodnutí zamítl jako nepřipustné dle § 92 odst. 1 správního řádu). Ohledně těchto totožných námitek proto i odůvodnění tohoto rozsudku bude do značné míry shodné s odůvodněním rozsudku sp. zn. 30 A 62/2022. Současná žaloba ale obsahuje ještě další důvody nad rámec žaloby původní, zejména pak ty, které se týkají důvodů pro účastenství vyplývajících z vlastnictví žalobkyně k pozemku p. č. XN v k. ú. xx, neboť k těmto důvodům se správní orgány z důvodů shora uvedených v řízení o účastenství žalobkyně dle § 28 odst. 1 správního řádu vyjádřit nemohly.

50. A nyní k právnímu posouzení věci zdejší soudem. Podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
51. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011- 85, je pak *„přímým dotčením umístovanou stavbou ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umístované stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu.“* Z dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 – 58, se podává, že *„pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv.“*
52. V projednávané kauze se tudíž jedná o posouzení, zda zamýšleným Záměrem může dojít k přímému dotčení vlastnických nebo jiných věcných práv k sousedním pozemkům nebo stavbám, jejichž vlastníkem je žalobkyně. S přihlédnutím ke shora uvedené judikatuře a popsanému skutkovému stavu věci je evidentní, že aby se jednalo o přímé dotčení vlastnických práv žalobkyně, musel by Záměr mít vliv na podstatu, obsah nebo výkon jejích vlastnických práv nebo jiných věcných práv k pozemkům, u kterých to žalobkyně namítala. Tedy jednak k Pozemkům v k. ú. Špindlerův Mlýn a dále k Pozemkům v k. ú. xx.
53. Poukazovala-li žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, souhlasí zdejší soud se závěrem, že k postavení účastníka územního řízení není nutné být tzv. mezujícím sousedem. Stejně tak je ale na místě na druhou stranu poukázat na to, že účastníky územního řízení nejsou automaticky (bez dalšího) všichni „mezující

sousedé“. Jak vyložil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 As 4/2011-166, „dle této úpravy (§ 85 stavebního zákona), není mezující soused vždy účastníkem umísťované stavby, zákon pro účastenství předpokládá vedle podmínky sousedského vztahu současně splnění předpokladu, aby byla navrhovanou stavbou přímo dotčena práva těchto sousedů k jejich pozemkům či stavbám. Je tedy zřejmé, že pokud chce být soused stavby, o které se vede územní řízení, účastníkem tohoto řízení, musí tvrdit a prokázat, že se tato stavba dotýká jeho práv a povinností.“

54. I v posuzované věci tedy nelze vycházet z předpokladu, že pakliže existuje společná hranice mezi pozemkem dotčeným Záměrem a pozemkem žalobkyně, je tato bez dalšího účastníkem předmětného územního řízení. Je třeba naplnit další podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení, zejména tu, že Záměr bude mít vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobkyně. Není tudíž rozhodné, zda existuje mezi Záměrem dotčenými pozemky a pozemky žalobkyně společná hranice, neboť taková hranice sama o sobě účastenství v řízení nezakládá. Tyto závěry budou relevantní zejména ohledně pozemku žalobkyně p. č. XN v k. ú. xx, neboť právě ohledně něho žalobkyně namítala, že přímo sousedí s pozemkem p. č. XT v k. ú. xx, který je přímo dotčen Stavebním záměrem. K tomu ještě v podrobnostech níže.
55. Žalobkyně také v žalobě Stavebnímu úřadu vytkla, že přestože se Pozemky v k. ú. Špindlerův Mlýn (z obsahu žádosti žalobkyně o účastenství, jakož i z obsahu předchozí žaloby ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 62/2022 plyne, že jde zejména o pozemky p. č. XI, XJ a XK) nacházejí přímo ve skiareálu, nebyla ze strany Stavebního úřadu ve věci realizace Záměru kontaktována. Krajskému soudu nezbyvá než dodat, že Stavební úřad posoudil věc tak, že tyto pozemky nejsou Záměrem v jeho aktualizované podobě přímo dotčeny, tudíž neměl důvod žalobkyni ohledně realizace Záměru kontaktovat. Fakt, že Stavební úřad již od počátku nepovažoval žalobkyni za účastníka řízení, vysvětluje, proč nebyla o realizaci Záměru informována. Bylo-li by tomu naopak, žalobkyně by se jako účastník řízení jistě závčas o realizaci Záměru dozvěděla a celé řízení o jejím účastenství by bylo bezpředmětné.
56. Co se týče námítky ohledně původní podoby Záměru, dle které mělo dojít k rozšíření sjezdovky „Hromovka“, pak z obsahu správního spisu plyne, že zvažovaný plán rozšíření sjezdovky „Hromovka“ byl ze Záměru vypuštěn, jakékoliv negativní vlivy na Pozemky v k. ú. xx spojené s tímto původně uvažovaným rozšířením jsou tedy vyloučeny. Podrobně se této problematice věnoval žalovaný na str. 9 svého rozhodnutí ze dne 22. 8. 2022, č. j. KUKHK-24539/UP/2022 (OS).
57. K tvrzenému rozsáhlému odlesňování pozemků nacházejících se nad pozemky žalobkyně zdejší soud opět odkazuje na znění správních rozhodnutí o účastenství žalobkyně dle § 28 odst. 1 správního řádu, které tvoří obsah správního spisu [viz např. strany 6 a 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022 pod č. j. KUKHK-24539/UP/2022 (OS)], na která žalovaný v nyní posuzovaném rozhodnutí odkázal.
58. Správní orgány žalobkyni vyložily, že potenciální odlesnění pozemků ležících nad Pozemky v k. ú. xx se v konkrétním případě přímo nedotýká jejich práv spojených s jejich vlastnictvím. Přímou na těchto pozemcích k odlesňování a zemním pracím nedojde. Nejblíže umístěná nová stavba se dle správních orgánů nachází ve vzdálenosti cca 260 m od těchto pozemků. Tyto závěry korespondují s obsahem správního spisu, v tomto ohledu se krajský soud taktéž ztotožnil se závěry správních orgánů.

59. Žalobkyně dále poukazovala na to, že v souvislosti s vykácením lesního porostu na pozemcích nacházejících se nad Pozemky v k. ú. xx může v dané lokalitě dojít ke změnám ve vodním a půdním režimu, což dle jejího mínění může ohrozit jejich stav (např. erozi), neboť se nachází na spádnicí pod vytěženými lesními pozemky. I tím se správní orgány poměrně podrobně zabývaly v rozhodnutích o účastenství žalobkyně dle § 28 odst. 1 správního řádu, konkrétně na straně 6 a 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022 pod č. j. KUKHK-24539/UP/2022 (OS), kde žalovaný citoval z dokumentace EIA, oddíl „Geologické a hydrogeologické posouzení místa výstavby či rozšiřování sjezdových tratí, návrh na odvodnění, vodní bilance, zpracovaná Geologickou kanceláří Prospekta v dubnu 2016“, v níž bylo uvedeno, že *„Výpočet kulminačního průtoku při maximální dešťové srážce provedený pro zájmové území vychází velmi podobný pro oba porovnávané stavy, tj. pro stav stávající a stav nově navrhovaný a jedná se o nárůst v desetínách a setinách procent. Tento minimální nárůst nemůže mít negativní vliv na odtokové poměry v území a ani nemůže způsobovat nadměrnou erozi půdy. Z hydrogeologického hlediska je navržený záměr možný. Na základě toho stavební úřad došel k závěru, že z tohoto hlediska nebudou práva k předmětným pozemkům dotčena ve větší míře, než jsou nyní...“* Krajský soud tudíž ve shodě se správními orgány nesdílí obavy žalobkyně ze změny vodního režimu a v důsledku toho i půdního režimu (eroze) v daném místě, jelikož z odborného posouzení, jež bylo součástí dokumentace EIA, vyplývá, že k takové změně realizací Záměru nedojde. Obava žalobkyně z dotčení současného stavu Pozemků v k. ú. Špindlerův Mlýn v jí namítaném smyslu tak není ničím konkrétním podložena.
60. Zvýšení počtu lyžařů na pozemcích žalobkyně je rovněž nutné posuzovat optikou ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Jinými slovy účastenství v řízení je možné zakládat pouze na možnosti přímého dotčení práv žalobkyně. Zvýšení počtu lyžařů, kteří budou projíždět přes Pozemky v k. ú. xx a s tím i podle ní zvýšené riziko vzniku kritických situací, které mohou mít za následek újmu na zdraví či majetku, nelze podle krajského soudu za přímé dotčení jejich práv ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení považovat. To, že by k potenciálním škodám mohlo dojít na uvedených pozemcích, nemůže mít za následek odpovědnost žalobkyně za takové případné škody, v tom je její argumentace lichá a nepodložená.
61. Lze dále shrnout, že od bodu 14. žaloby pak žalobkyně vznesla převážně námitky, pro něž je společné, že jimi nemířila k prokázání dotčení svého vlastnického nebo jiného věcného práva v souvislosti s vlastnictvím ať už Pozemků v k. ú. xx, tak Pozemků v k. ú. xx.
62. Předně se jedná se o námitky, které se vážou k ohrožení fauny a flóry vyskytující se v místě, kde by měl být realizován Záměr. Těmito námitkami se pasuje do role, která jí nepřísluší, neboť námitky tohoto charakteru mohou v územním řízení uplatňovat podle ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny pouze spolky, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Žalobkyně je nicméně kapitálovou obchodní společností, postavení takové osoby jí nenáleží (ostatně žalobkyně to ani netvrdí), proto se na ní uvedené zákonné ustanovení nevztahuje. Taktéž z ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona vyplývá, že takové námitky by žalobkyně nemohla uplatňovat ani v postavení, kterého se domáhá. Zmíněné ustanovení totiž explicitně říká, že osoba v postavení účastníka dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru toliko v rozsahu, jakým může být přímo dotčeno její právo.

63. Uvedené se rovněž uplatní na další námitky žalobkyně, týkající se dle jejího tvrzení nesprávného postupu Správy KRNAP, poškození přírodních stanovišť a biotopů, ohrožení tetřívka obecného a dalších druhů jak živočichů, tak rostlin, zásahu do lesů a lesních porostů a hlukové studie. V obecné rovině rovněž namítala nesprávnost závazných podkladových stanovisek orgánů státní správy hájících jednotlivé veřejné zájmy. Žalobkyně se v těchto námitkách staví do role ochránce nejenom chráněných rostlinných a živočišných druhů, ale také do role ochránce funkcí lesa, ochránce územního plánování, či ochránce rezidentů a obyvatel Špindlerova Mlýny (otázka dodržení hygienických norem ohledně prašnosti, hluku, vibrací a zvýšené intenzity dopravy). Žádná z těchto námitok se však nevztahuje k pozemkům ve vlastnictví žalobkyně. Zdejšímu soudu nezbyvá než shrnout, že námitky tohoto charakteru jsou nedůvodné, nikterak se totiž netýkají přímého dotčení práv žalobkyně plynoucích z vlastnictví jejích Pozemků v k. ú. xx a Pozemků v k. ú. xx, účastenství žalobkyně v územním řízení tedy neodůvodňují.
64. Žalobkyně v žalobě dále uvedla, že pro uskutečnění stavby je mimo jiné nutné získat i soukromoprávní titul v podobě souhlasu vlastníka s realizací Záměru. Tento souhlas se však týká vlastníků pozemků a staveb, na nichž má k uskutečnění záměru dojít, v takovém postavení ale žalobkyně není, projednávaný Záměr se na jejích pozemcích nenachází, není na ně umísťován, její pozemky jsou v pouhém sousedském vztahu k pozemkům dotčeným Záměrem.
65. Pokud snad mířila žalobkyně na souhlas uvedený například v ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, soud připomíná, že v projednávaném případě se jedná o územní řízení podle ustanovení § 84 a následujících stavebního zákona. Vydání Územního rozhodnutí v územním řízení tak nebylo podmíněno souhlasem vlastníků a jiných oprávněných osob k sousedním stavbám, jejichž právo může být Záměrem dotčeno. V posuzované věci se nejedná o řízení o udělení územního souhlasu podle ustanovení § 96 stavebního zákona, k němuž je zapotřebí získat právě i souhlasy vlastníků a jiných oprávněných osob k sousedním stavbám, jejichž právo může být záměrem dotčeno.
66. Oproti shora citovaným rozhodnutím o účastenství dle § 28 odst. 1 správního řádu se správní orgány navíc zabývaly tím, zda účastenství žalobkyně v daném územním řízení neodůvodňuje její vlastnictví k pozemku p. č. XN v k. ú. xx. Žalobkyně totiž namítala jak v průběhu územního řízení, tak v odvolání proti Územnímu rozhodnutí, tak v žalobě (viz bod 28. žaloby), že tento pozemek přímo sousedí s pozemkem p. č. XT v k. ú. xx, který je dle přílohy žádosti stavebníka o vydání Územního rozhodnutí přímo Stavebním záměrem dotčen (Záměr je na něm umístěn).
67. Danou problematikou se tak zabýval jak Stavební úřad v Územním rozhodnutí v rámci vypořádání obsahu podání žalobkyně vznesených v průběhu územního řízení (viz str. 41 až 43 Územního rozhodnutí), tak žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz str. 4 až 6). Na tyto pasáže odůvodnění obou rozhodnutí krajský soud v podrobnostech odkazuje.
68. Správní orgány věnovaly pozornost stran jejich přímého dotčení Záměrem všem pozemkům žalobkyně, které nabyla způsobem popsaným v bodě 46. tohoto rozsudku, zvláštní pozornost pak věnovaly právě pozemku p. č. XN v k. ú. xx. To je logické, neboť právě přímým dotčením vlastnického práva právě k tomuto pozemku (z Pozemků v k. ú. Labská) žalobkyně argumentuje.

69. Stavební úřad ověřil, že odstupová vzdálenost tohoto pozemku od části Záměru, konkrétně od objektu SO 29 – propojovací cesta Labská – P1 je cca 60 metrů. Tento objekt je existující cestou, která propojuje lokalitu Labská a lyžařský terminál P1 a bude jen místně rozšiřována a nově bude technicky zasněžována. Nejblíže šachty zasněžovacího systému budou ve vzdálenosti 85 – 90 metrů od pozemku žalobkyně. V místech těchto šachet budou umístěna sněžná děla, která ale nebudou instalována pevně, budou přivezena a napojena jen v zimním období při nedostatku sněhu. Trasa potrubí zasněžovacího systému bude uložena v zemi. Cesta zde prochází lesním porostem se vzrostlými stromy. Rozstřikování sněhu tedy bude omezeno touto vysokou zábranou, přes kterou se nedostane na další pozemky. Dotčení označeného pozemku žalobkyně vzdáleného od umístěvaného Záměru 85 – 90 metrů a odděleného od něj vzrostlým lesním porostem tak není ani teoreticky možné.
70. S uvedenými závěry správních orgánů se krajský soud plně ztotožňuje. Dodává ještě, že toto odůvodnění šlo do značné míry nad argumentaci žalobkyně. Ta totiž své účastenství v územním řízení, pokud se jedná o pozemek p. č. XN v k. ú. xx, dovozovalo pouze a toliko z toho (nesporného) faktu, že přímo sousedí s pozemkem, na němž je Záměr umístěn. Nic víc. V tom samotném spatřovala důvod svého účastenství dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Že ovšem mezující sousedství pozemků samo o sobě účastenství v územním řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nezakládá, popsal krajský soud již v bodě 53. tohoto rozsudku. S žádnými dalšími tvrzeními, proč že by měl být její pozemek p. č. XN v k. ú. xx Stavebním zámětem přímo dotčen, žalobkyně nepřišla (porovnej body 4. a 28. žaloby).
71. Irelevantní pro posouzení merita věci je obsah dopisu stavebníka ze dne 8. 1. 2023, kterým byl proveden důkaz při jednání soudu, adresovaného žalobkyni. O tom, že některé z Pozemků v k. ú. xx jsou součástí lyžařského areálu, není pochyb; tato skutečnost ale sama o sobě ještě nezakládá jejich přímé dotčení Záměrem ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.
72. Neobstojí ani námitky žalobkyně, že s ní po určitou dobu Stavební úřad jednal jako s účastníkem řízení, že jí umožnil účastnit se jednání či nahlížet do správního spisu apod. Po skutkové stránce je tento postup Stavebního úřadu popsán v bodech 43. až 45. tohoto rozsudku. Týkal se časového úseku od podání žádosti žalobkyně o účastenství v územním řízení do pravomocného rozhodnutí o této žádosti. A byl odůvodněn zněním § 28 odst. 1 věty první správního řádu, podle něhož za účastníka je v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Tomuto procesnímu postupu Stavebního úřadu nemá krajský soud co vytknout. Rozhodně jím Stavební úřad nezaložil účastenství žalobkyně v územním řízení, jak z toho dovozuje.
73. Dle § 92 odst. 1 věty první správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Krajský soud k tomu dodává, že v případě, že odvolací správní orgán zamítne odvolání jako nepřipustné, může soud ve správním soudnictví zkoumat pouze to, zda byly dány zákonné důvody pro takový postup odvolacího orgánu. Nemůže tedy posuzovat žádné jiné s tím spojené skutečnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-11). Krajský soud tedy nebyl zmocněn zabývat se těmi žalobními námitkami, které směřovaly do otázky zákonnosti samotného Územního rozhodnutí (část bodu 34. žaloby).
74. Protože krajský soud žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal žalobu

důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

75. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. dubna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu